

KAPITOLA DRUHÁ

Nejradši měla noc. Denní barvy vybledly a uprostřed těch šedivých odstínů si konečně byla s ostatními rovna. Connie Woolwineová vyšla z působivě vyhlížejícího hotelu Balmoral a přeběhla silnici směrem k Leith Walk. Byla půlnoc, ale z edinburských ulic stále sálalo teplo. Podniky, které měly povolení zavírat v pozdějších nočních hodinách, vyháněly poslední zákazníky. Z hloučků těchto flamendrů se k ní v závislosti na míře opilosti nesl zpěv i nárek. Míjela je, v jedné kapse džínů vstupní kartu od hotelového pokoje a ve druhé mobil, jinak si s sebou nic nevzala, chtěla si po dlouhém letu protáhnout nohy a ztratit se v ulicích cizího města, což jí vždycky přivodilo naprosto osvobozující pocit.

Ve Skotsku byla poprvé. Měla za sebou prvních šest hodin. Budo-
vy se zdály být natolik architektonicky dokonalé a jako vystřižené z historie, až budily dojem, jako by nebyly postavené, ale vyčarované. Světla z vysokých budov se mihotavě odrážela v ulicích. Byl to lidský mišmaš, který jí trochu připomínal Boston. Zahnula vlevo na Union Street a žasla, jak se v Edinburghu cítil člověk bezpečně. Všichni, kdo tam bydleli, si neustále viděli vzájemně do talíře. Byli propojení. Střed Edinburghu byl lidským tělem, v němž každá ulice představovala krevní cévu a nebylo v něm příliš mnoho oblastí, kde by se nacházely výhradně jen kanceláře či obchody. V tomhle městě se dalo žít, ne pouze existovat.

Z myšlenek ji vytrhlo hvízdnutí, a tak otočila hlavu k muži, který jejím směrem ten nevídaný rádo-
by kompliment vyslal. Než ho očima

našla, obklopili ji další muži. Do nosu ji uhodil závan alkoholových výparů a vzápětí vdechla pach piva a levných lihovin, kterými si nedlouho předtím naplnili žaludky dvacetiletí mladíci, očividně stížení těžkým opileckým zatměním smyslů.

„Ty jseš tu sama, kočičko?“ oslovil ji ten, který na ni hvízdal.

Podle přízvuku to byl Angličan, ne Skot. V Londýně strávila dost času na to, aby rozpoznala pokroucené samohlásky z East Endu.

„Mám s někým sraz. Musím jít,“ odpověděla stroze, a především chladně a snažila se přitom zase vykročit pryč.

„Seš Američanka. To mi mělo bejt hned jasný, podle tý tvý prdelky. Takový broskvičky se tady jen tak neviděj.“

Klátivě k ní přistoupil, ale Connie ho obešla a ramenem si prorazila cestu mezi dvěma jeho kumpány pryč.

„Nedělej krávu. Dyť to je jen sranda,“ ozval se jeden z jeho kámošů. Sama pro sebe obrátila oči v sloup a šla dál.

„Čubka blbá. Se uráží kvůli vtipu,“ přisadil si, když se na něj oplátkou neobořila také.

Dívala se stále před sebe, ale nezrychlila krok ani nezpomalila.

„Si myslíš, že jsme pod tvoji úroveň, co –“

Ruku měl přilepenou na její pravé hýždí jedinou vteřinu, než ho popadla za zápěstí, prudce se otočila a nehet na palci tvrdě zaryla hluboko do světlého pŕlměsíčku u kořene nehtu jeho ukazováku. Jakmile zařval, pustila ho, a on uskočil dozadu a svíral si ruku.

„Do prdele, vona mě práskla paralyzérem nebo co.“ Tiskl si ruku k břichu a oči se mu zalévaly slzami.

Connie se k němu obrátila celým tělem a vysvětlila mu, jak se věci mají.

„Už to nebolí,“ řekla. „Bolelo to, jen dokud jsem na to vyvíjela tlak. Ty jsi mě napadl, takže mám právo se bránit. Půjdu teď dál na konec ulice a nikdo z vás by mě neměl následovat. Mám sklony reagovat přehnaně, když na mě někdo jen tak sáhne. Příště už bych vás vážně mohla zranit.“